

Arrest

nr. 153 601 van 29 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 30 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juli 2015 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 september 2015.

Gelet op de beschikking van 15 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SENAVER, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt, omdat zij het

Commissariaat-generaal niet toelaat een correct zicht te krijgen op haar nationaliteit(en) en dus op haar eventuele nood aan bescherming, zoals toegelicht.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoon. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis omtrent het land van herkomst, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto.

In casu dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal tot zijn besluit komt op grond van de volgende vaststellingen: geen noemenswaardige kennis van de Arabische taal, de gebrekkige kennis van de provinciehoofdsteden, gebrek aan algemene kennis over het heersende regime, kon de documenten niet beschrijven, gebrek aan kennis over het conflict, gebrek aan kennis over de oorlogssituatie in Qamishli, de twijfel over de authenticiteit van het woonattest neergelegd door M.S..

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. Zij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen.

In de mate verzoekster de vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende haar gebrek aan kennis van de Arabische taal en de gegevens over Syrië probeert te verklaren door te verwijzen naar haar scholing en het gebrek aan contact met de buitenwereld kan zij niet overtuigen omdat dit enerzijds niet strookt met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en anderzijds van iemand die niet veel buitenkomt een afdoende kennis kan verwacht worden over het land van herkomst en de actuele precarie situatie.

Bijgevolg lijkt verzoekster zelf het onderzoek onmogelijk te maken naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die zij mogelijk zou lopen."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 augustus 2015, voert verzoekende partij aan dat er rekening moet gehouden worden met haar lage graad van scholarisatie en socialisatie. Verzoekende partij stelt voorts dat dit de reden is voor haar gebrek aan kennis van de Arabische taal en zij wijst er op dat uit de informatie blijkt dat de meeste mensen de Arabische taal kennen maar dus niet allemaal. Verzoekende partij vervolgt dat de beoordeling dat zij de kunde niet heeft subjectief is en zij stelt dat zij misschien de vraag helemaal niet begreep nu zij laag geschoold is. Verzoekende partij merkt nog op dat zij wel bepaalde details uit het alledaagse leven kent en zij besluit dat de documenten niet grondig werden onderzocht.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 25 augustus 2015 opgenomen grond. Zij beperkt zich in wezen louter tot het volharden in haar voorgehouden nationaliteit en het herhalen van de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Zo dient te worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, haar kennis over Syrië in het algemeen lacunes vertoont die dermate fundamenteel zijn dat ze niet kunnen verklaard worden door haar lage scholingsgraad. Zij heeft immers niet alleen geen noemenswaardige kennis van de Arabische taal, ook heeft zij geen militair boekje, is er in haar hoofde een gebrek aan algemene kennis over het heersende regime, kon zij de documenten niet beschrijven, zijn de problemen als gevolg van de oorlog ongeloofwaardig, en kan haar reisweg niet overtuigen.

Van iemand die zijn hele leven in Syrië heeft gewoond waar Arabisch de enige officiële taal is, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij, ongeacht zijn scholing, kennis heeft van de Arabische taal en eenvoudige informatie kent. Arabisch is in Syrië immers de officiële taal in de communicatie tussen de overheid en de burgers en ook in het dagelijkse leven is Arabisch de dominante, algemeen gangbare voertaal. Dat verzoekende partij haar hele leven in Syrië gewoond heeft doch geen kennis heeft van het Arabisch, is ongeloofwaardig. Tevens heeft zij een ondermaatse kennis over Syrië. Dat verzoekende partij een aantal zaken wel kon vermelden, doet hieraan geen afbreuk. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, betreffen dit algemene kennisvragen die zij kon instuderen, of die er op kunnen wijzen dat zij eventueel een tijdje in Syrië heeft gewoond. Dit is echter nog iets anders als het hebben van het staatsburgerschap van een land. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt bovendien dat zij geen militair boekje heeft, wat volgens de informatie vervat in het administratief dossier echter onmogelijk is vermits iedere Syrische man het militaire zakboekje steeds bij zich moet dragen; de dienstvrijstelling wordt hierin geattesteerd. De Raad wijst er in dit verband nog op dat het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven is dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut van verzoekende partij te weigeren. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

Tot slot werpt verzoekende partij op dat de documenten niet grondig werden onderzocht, doch duidt op geen enkele wijze aan wat er mogelijk niet grondig werd onderzocht terwijl het aan verzoekende partij is dit *in concreto* aan te wijzen en aan te tonen welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS